

Maandag 28 februari

1. Gasten uit Oekraïne

‘Hé Wouter, wacht op mij!’

Gebogen hangt Marianne de Weerd over haar fietsstuur. Haar wangen zijn rood van de kou. Zou haar broer haar horen? Hij is al bijna bij het kruispunt. Als hij straks de bocht om gaat, hoort hij haar niet meer.

Zo hard ze kan roept Marianne nog een keer: ‘Wouter!’

Há, gelukkig! Hij kijkt om.

Marianne trapt of haar leven ervan afhangt.

‘Hèhè’, hijgt ze, zodra ze naast hem rijdt. ‘Was dat even sprinten. Ik dacht: Laten we gezellig samen fietsen. Het is zo’n saai stuk door de polder.’

‘Best joh’, antwoordt Wouter.

‘Ik ben zo benieuwd of vader en moeder al iets meer weten over de gasten uit Oekraïne. De hele dag op school moest ik eraan denken. Stel je voor dat er een of meer mensen bij ons in huis zouden komen ...’

‘Denk jij dat echt?’ vraagt Wouter verbaasd.

‘Ja’, knikt Marianne heftig. ‘Ik weet bijna zeker dat papa en mama een plan hebben. Nadat de dominee gisteren in de kerk vroeg wie er Oekraïense vluchtelingen in huis wil nemen, heb ik papa en mama al een paar keer zachtjes met elkaar zien praten.’

‘Maar dat betekent toch nog niet dat wij mensen in huis nemen? Papa is volgens mij heel druk voor het Noodhulpfonds van

de kerk. Ze gaan extra hulp geven aan mensen in Oekraïne. Misschien hebben ze wel meer eten nodig voor de gaarkeukens in Zjtomir waar de arme mensen gratis komen eten. Vorige week zijn daar in de buurt heel veel huizen kapotgeschoten of gebombardeerd.'

'Wat krijg ik van je als ik gelijk heb?' gniffelt Marianne ondeugend.

'Helemaal niks, want ik weet zeker dat ik gelijk heb. Wij kunnen niet eens mensen in huis nemen. We hebben maar één logeerkamer. Stel je voor dat die mensen de hele dag op zo'n klein kamertje moeten zitten.'

'Nee, zo werkt dat natuurlijk niet', zegt Marianne bijdehand. 'Ik denk dat ze dan gewoon bij ons beneden komen wonen en alleen maar slapen op hun eigen kamer.'

'Denk je dat echt? En hoe zouden wij met Oekraïners moeten praten?'

Tja, daar weet Marianne ook niet direct een oplossing voor. Op Wouters voorhoofd verschijnen dikke rimpels.

'Oorlog lijkt me wel heel erg!' zegt hij ernstig. 'Ik hoop dat de oorlog snel voorbij is. Papa zegt dat het oneerlijk is dat Rusland Oekraïne binnenvalt. Dat land heeft niets verkeerd gedaan. Ik vind het zo erg voor al die mensen. Stel je voor dat Nederland vannacht opeens werd aangevallen.'

Marianne rilt ervan. 'Ik moet er niet aan denken! Vreselijk!'

* * *

'Wat kijk jij somber, Wouter', zegt moeder als Wouter en Marianne de woonkamer binnenstappen. 'Is er iets gebeurd onderweg?'

‘O, nee hoor. We hadden het net over de oorlog in Oekraïne. Marianne zei: “Ik moet er niet aan denken dat het hier oorlog wordt! Vreselijk!”’

‘Hoho, je zei zelf ook dat jij het erg zou vinden’, sputtert Marianne.

‘Het ís ook erg, kinderen’, sust moeder. ‘Moet je je voorstellen dat wij opeens ons huis met al onze spulletjes zouden moeten achterlaten. Of dat ons huis kapotgeschoten zou worden. Heel veel mensen in Oekraïne hebben nu geen dak meer boven hun hoofd. Daarom vluchten veel mensen het land uit.’

‘Eh, mama, komen er eh ... bij ons ook vluchtelingen wonen?’ Het hoge woord is eruit. Marianne kan niet langer wachten. Ze is zó benieuwd.

‘Inderdaad, kinderen. Papa en ik hebben gisteravond besloten dat we een moeder met een zoon van negen en een meisje van zeven in huis nemen.’

‘Zie je wel!’ zegt Marianne terwijl ze haar broer een por geeft. ‘Oké, jij had weer eens gelijk’, bromt Wouter. ‘Maar ... hoe moet dat allemaal, mama? Een moeder met twee kinderen ... We hebben toch maar één logeerkamer?’

Voordat moeder antwoord kan geven, roept Marianne al: ‘Wat leuk! Een meisje van zeven en een jongen van negen. Dan is het meisje één jaar jonger dan mij, en haar broer één jaar jonger dan jou, Wout!’

Op moeders gezicht verschijnt een lachje. Ze is blij dat Marianne zo enthousiast reageert.

‘Er moet de komende dagen heel veel geregeld worden, jongens. Reken maar dat ik jullie hulp nodig heb. We moeten zorgen dat de logeerkamer in orde is, er moet een extra sta-

pelbed komen. De hangkast moet leeg. Weet je, ik heb dáár op het tafeltje een lijst liggen. Steeds als me iets te binnen schiet, schrijf ik het op. Doen jullie dat ook maar op een eigen briefje. Want zoveel tijd hebben we niet meer voor ze komen.’ ‘Hoezo? Wanneer komt die mevrouw dan? En hoe moet ze hier komen?’

‘Papa vertrekt donderdagmorgen heel vroeg samen met oom Karel naar de Poolse grens. Daar wachten ze onze gasten op. Papa weet niet precies of die mensen donderdag of vrijdag bij de grens kunnen zijn. Dat hangt ervan af hoe voorspoedig hun reis binnen Oekraïne is. Ze komen helemaal uit Kiev.’

Marianne en Wouter zetten grote ogen op.

Mensen uit Kiev in hun huis ... En papa donderdag naar Polen ...

‘Maar hoe kent papa die mensen eigenlijk?’ vraagt Marianne. ‘En hoe weet hij wie hij moet meenemen? Er zijn toch heel veel vluchtelingen bij de Poolse grens?’

‘O zeker. Veel Oekraïners wachten daar, in de hoop dat iemand hen meeneemt. De meeste vluchtelingen gaan voorlopig naar Polen. Anderen reizen verder door naar Duitsland of Nederland. Maar eh ... wat wilde ik ook alweer zeggen?’

‘Hoe papa die mensen kent ...’

‘O ja, papa heeft regelmatig contact met de man van deze mevrouw. Hij werkt in Kiev bij de gaarkeukens. Zodoende kent papa hem. Die meneer vroeg aan papa of zijn vrouw en kinderen voor een paar weken bij ons mogen komen.’

‘Maar waarom brengt die meneer zijn vrouw en kinderen dan zelf niet?’

‘Dat is onmogelijk, Wouter. President Zelensky heeft gezegd

dat alleen vrouwen en kinderen het land uit mogen. Alle mannen, vaders en jongens tussen de achttien en de zestig jaar moeten meevechten in het leger of helpen in het land.'

'Maar papa weet toch helemaal niet hoe die mevrouw eruit ziet?'

'Klopt, maar haar man heeft een foto gestuurd van zijn vrouw en kinderen.'

'O echt? Hebt u 'm ook? Mag ik even kijken?' roept Marianne nieuwsgierig.

Mama zoekt het fotootje op in haar telefoon.

'Kijk, dit is mevrouw Kovalsky en dit zijn Vasyl en Irina.'

Wouter en Marianne zijn er even stil van. Dát zijn dus de mensen die over een paar dagen bij hen komen wonen. Wat een gek idee ...

'Kovalie', grinnikt Marianne.

'Ko-val-sky is het. Vasyl en Irina Kovalsky.'

'Mogen wij ook mee met papa om hen op te halen?' bedelt Wouter.

'Nee, dat kan echt niet. Jullie gaan gewoon naar school. Oom Karel gaat wel mee, zodat papa en hij om de beurt kunnen rijden. De reis duurt ongeveer dertien uur. Als papa dat alleen moet doen, moet hij onderweg minstens een paar uur rusten en misschien zelfs wel even slapen. Dan duurt de reis bijna twintig uur. En hij moet daarna ook weer direct terug naar Nederland. Dat is veel te vermoeiend.'

'Jammer', sputtert Wouter.

'Ik begrijp het, kerel. Maar het kan niet. Papa mag het busje van de overbuurman lenen. Dan hebben ze acht plaatsen. Mochten er méér mensen uit Oekraïne willen meerijden naar

Nederland, dan zijn er nog drie plaatsen over op de terugweg. De moeder van juf Van Gilst heeft aangeboden dat zij eventueel ook gasten in huis wil nemen.'

'Trouwens, waarom ligt papa's soldatenslaapzak eigenlijk op de bank?' ontdekt Wouter opeens.

'O, die ligt vast klaar. Stel dat onze gasten pas vrijdag bij de grens zijn, dan moeten papa en oom Karel een nachtje in de bus slapen. Alle hotels in de buurt van de grens zitten vol. En reken maar dat het ook in Polen heel koud is. 's Nachts vriest het zeker tien tot vijftien graden! Dan kunnen papa en oom Karel wel een dikke soldatenslaapzak gebruiken.'